

HỒI 526

Vong Thú Tương Đầu

T hềm ngọc ba lớp trần ruộng Tần,
Điện vàng bốn hướng phủ đồng Chu.

Đây là câu đối treo nơi lối vào của Tây Phụng các nằm trong Tây Uyển ở nội cung, nơi Bái Tử Đình sẽ tổ chức yến tiệc. Câu đối này ý muốn nói Trung thổ Trường An đang uy hiếp và trấn giữ bình nguyên Quan Trung, từ đó cũng có thể thấy được hoài bão của Bái Tử Đình, ý muốn dùng Long Tuyền làm cứ điểm quân sự để trấn giữ cả thảo nguyên vùng Đông Bắc.

Qua cửa cung, ba người được người phụ trách lễ tân đưa qua cổng Hoàng thành, tiến vào Hoàng cung. Theo hành lang lát đá chạy từ trái sang phải ngang qua chính điện, qua hết vườn này đến sân khác, bọn gã đến một nơi hết sức thanh tĩnh và u nhã, chính là Tây Phụng các.

Tây Phụng các nằm ở vườn Ngự uyển phía tây, bên cạnh là một hồ nhân tạo với nước nóng được dẫn vào từ bên ngoài, xung quanh hành lang dài bao quanh hồ, cây cối sum suê, tre trúc um tùm. Trời đã về chiều, vầng trăng khuyết ẩn hiện sau từng lớp mây trôi, cảnh tượng càng muôn phần đẹp đẽ.

Đứng trên nhà thủy tạ rộng lớn, bằng phẳng với các đầu hồi dưới mái hành lang cong vút nhìn ra, mặt hồ nước nóng bốc hơi nghi ngút, khói sương quấn quýt với ráng chiều càng khiến cho cảnh tượng ở đây thêm phần thơ mộng, phong vị khác hẳn với Thái Cực cung ở Trường An.

Vừa bước vào Tây Uyển, Liệt Hà đã cất giọng nửa ngâm nửa hát: “Cung uyển hiểu báo thụy tiền khà, tam điệu linh cầm phát thủy hồi. Kiều chuyển thái hồng đương ỷ điện, lam phù hoa hạc cận phùng lai.” Giọng của y tuy không được cao và ngân, nhưng đầy cảm xúc thâm tình gần gũi.

Hai gã tuy không ưa gì y, nhưng cũng phải thừa nhận giọng ngâm của y tuy không tuân theo quy tắc, nhưng rất phóng khoáng. Lại phẳng phất một chút gì đó bí ẩn khiến người ta liền tưởng đến khí chất tà dị độc đáo của y.

Giọng nói mê người của Thượng Tú Phương từ bên kia hồ vọng qua: “Liệt công tử đến rồi đấy ư?”

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cả hai đều bất ngờ, đưa mắt nhìn nhau. Giọng nói của Thượng Tú Phương đầy vẻ mong đợi và vui mừng, rõ ràng nàng đang muốn được gặp Liệt Hà. Khiến hai gã cảm thấy nguy cơ mà Khả Đạt Chí đã nhắc nhở trước khi hai gã đặt chân tới đây.

Thượng Tú Phương là tài nữ tuyệt sắc song toàn được người người tôn kính ở Trung thổ, dù cho đang thời buổi ly loạn, nhưng nàng có thể vượt lên tất cả các cuộc tranh đấu, đến đâu cũng được tiếp đãi như vương hầu. Ngay ở tái ngoại, những kẻ hung tàn ngang ngược như Hiệt Lợi cũng tiếp đãi hết sức chu toàn, thật sự xem nàng là quốc khách. Nếu nàng giao trọn trái tim cho tên yêu nhân Liệt Hà của Đại Minh Tôn giáo này, có lẽ đó là chuyện chẳng ai muốn cả.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cho đến lúc này mới cảm nhận được đây là một cuộc chiến không thể giải quyết bằng vũ lực.

Chiều sớm lợi hại nhất của Liệt Hà là đem âm nhạc ra để bàn luận cùng Thượng Tú Phương, bây giờ còn tỏ ra phong lưu theo kiểu Hầu Hi Bạch, cả hai mặt này Khấu Trọng và Khả Đạt Chí đều không theo kịp. Giọng nói của Liệt Hà vang lên bên tai hai gã: “Trong cảnh đẹp thế này, có thể cùng Tú Phương tiểu thư dạo bước ngắm trăng, thật là chuyện vui trong đời!”

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đi theo phía sau y, đều ở cảm giác bất lực, người ta ăn nói hồn thơ lai láng, hoa mỹ như tranh, chẳng lẽ mình chỉ có thể mở miệng ‘xin chào Tú Phương tiểu thư, hoặc tại hạ đến rồi sao?’

Tòa Tây Phụng các đèn hoa rực rỡ đột nhiên trở thành cơn ác mộng đối với họ. Tiếng ca của Thượng Tú Phương vọng tới, hát rằng: “Ánh nguyệt chiếu đất son, màn mây thả lụa bích. Ngụ yến bày rượu quế, nhắm rượu thưởng hoa mơ. Nước vẫn trôi qua cầu, ánh chiều nơi cấm uyển. Cùng người vui thưởng lãm, lối về rải khói lam.”

Lời ca ứng với cảnh vật, phối hợp với giọng nói diễm lệ pha chút đau thương của nàng, ai nghe cũng phải động dung.

Liệt Hà ngừng bước, đứng trước cửa Tây Phụng các và cao giọng ngâm rằng: “Cửa thúy rèm châu đang để ngỏ, giọng ca tiếng nhạc vẫn chan hòa’. Liệt Hà nguyện mãi mãi làm người tri âm của Tú Phương tiểu thư.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau cười khố, Liệt Hà từng bước sấn tới, trở hết tài chiếm lấy Thượng Tú Phương khiến Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trở thành vai phụ.

Viên quan đứng bên cạnh ba người cao giọng kêu: “Khấu Thiểu soái, Từ công tử, Liệt công tử đến!”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều có cảm giác phải tìm một cái lỗ chui xuống, so với Liệt Hà, họ cảm thấy mình thua quá xa về mặt này. Tiếng nói của Thượng Tú Phương vọng ra, có chút ái ngại: “Khấu Thiểu soái, Từ công tử, xin thứ cho Tú Phương lỗi thất lễ, không biết hai vị cùng đến với Liệt công tử!”

Lời giải thích đó chỉ không chỉ riêng Khấu Trọng, ngay cả Tử Lăng cũng cảm thấy ái ngại.

Liệt Hà hiển thị phong độ của đại gia, lui về phía đối diện viên quan lễ tân, cúi người: “Xin mời hai vị đại ca!”

Khấu Trọng hận không bóp cổ y, để y từ rày về sau đừng tán tỉnh Thượng Tú Phương nữa. Nhưng hiện thực tàn khốc không cho phép gã làm như vậy, chỉ đành nở nụ cười, nói: “Liệt huynh chớ khách sáo, huynh cứ đi gặp Tú Phương tiểu thư trước, ta và Tử Lăng có chuyện riêng muốn nói.”

Liệt Hà mỉm cười: “Vậy tiểu đệ xin đi trước một bước.” Nói xong, thông thả bước vào các.

Hai gã lại nhìn nhau cười khố, lúc này vẫn bước vào.

Căn đại sảnh rộng lớn đã bày biện sẵn một bàn tiệc rượu, mâm bát chén đĩa không thứ nào không tinh xảo.

Bên bờ hồ có một dãy thùng rượu, bên ngoài là bình đài sơn vàng thiếp ngọc nhô ra mặt hồ, Khả Đạt Chí và “Trường túc nữ tướng” Tôn Sương Hoa trong bộ hoàng y đang ngồi ở đây, Thượng Tú Phương đang đứng dựa vào lan can, dáng đẹp như thiên tiên ngắm cảnh sương khói bao phủ mặt hồ, hành lang quanh hồ lúc hiện lúc ẩn, Liệt Hà đang bước ra bình đài, tựa như một người từ phàm trần lạc vào cõi tiên.

Đây là một cảm giác như đang trong giấc mơ, không gian cảnh trí đẹp đến nao lòng này tuyệt đối không thể là cảnh thực được.

Trong sảnh không có kẻ hầu người hạ, viên quan lễ tân nói mấy câu xong vội lui ra khỏi sảnh chỉ còn lại hai gã.

Khấu Trọng nhìn ra bình đài lắc đầu: “Lăng tiểu tử ngươi không cần lo lắng ta sẽ thay lòng đổi dạ, ta không thể là đối thủ của Liệt Hà, tên tiểu tử này còn lợi hại hơn cả Hầu Hi Bạch.”

Tiếng cười ngọt ngào của Thượng Tú Phương từ bên ngoài vọng lại.

Từ Tử Lăng nhíu mày: “Ta thấy ngươi cũng nên cảnh cáo Thượng Tú Phương, còn nghe hay không là việc của nàng.”

Khấu Trọng nhớ lại hồi sáng, không kìm nổi lòng mình đã dùng sức mạnh ôm hôn Thượng Tú Phương, bây giờ tận mắt chứng kiến Thượng Tú Phương đang cười nói vui vẻ với kẻ địch, khó chịu không sao kể xiết: “Chuyện giữa nam và nữ, người ngoài rất khó xen vào, ta làm thế chẳng khác gì kẻ tiểu nhân, chỉ khiến Thượng Tú Phương nảy sinh phản cảm.”

Từ Tử Lăng nhún vai: “Ngươi là người ngoài sao?”

Khấu Trọng cười khổ: “Vấn đề là bây giờ ta đã mất điều kiện theo đuổi nàng, nếu không ngươi cũng không cần nhiều lần đem chuyện này khuyên ta. Phương pháp gọn gàng sạch sẽ nhất là một đao chém chết ừ.”

Lúc này Khả Đạt Chí cũng thấy chuống mắt, ừ bước vào sảnh, hai mắt lộ sát cơ, gần giọng: “Các người có thấy chưa! Tên tiểu tử này ngang nhiên tán tỉnh Tú Phương tiểu thư, chẳng xem chúng ta ra gì, thật mất mặt chúng ta!”

Khấu Trọng lạnh lùng hừ: “Xem thử ừ có thể đắc ý cho đến lúc nào?” Rồi quay đầu nhìn ra cửa chính, thấy Bái Tử Đình vẫn chưa tới, nghiêm mặt: “Ngươi có biết Đỗ đại ca của ngươi nói chuyện xong với bọn ta, lập tức đi tìm Hứa Khai Sơn, cãi nhau một trận rồi lập tức bỏ đi hay không?”

Khả Đạt Chí lạc giọng: “Cái gì?” Rồi sầm mặt: “Các người theo dõi ừ?”

Từ Tử Lăng giải thích: “Ta không theo dõi ừ, có một người bằng hữu âm thầm giám sát Hứa Khai Sơn, tình cờ thấy cảnh này. Lúc đó Hứa Khai Sơn đang ở nhà của danh kỹ nổi tiếng nhất Long Tuyền này là Tuệ Thanh.”

Sắc mặt Khả Đạt Chí thay đổi bất định, hai mắt lộ hung quang, một hồi sau, tiu ngửi hết như gà trống bại trận, nói: “Làm sao lại như thế, Đỗ đại ca không thể thất sách như vậy.”

Khấu Trọng bình thản: “Lòng người khó đoán, theo ta thấy Đỗ Hưng thật sự không biết thân phận của Hứa Khai Sơn.”

Khả Đạt Chí trầm giọng: “Chúng ta đã đánh giá lầm tính cách nóng nảy của Đỗ đại ca, y đi tìm Hứa Khai Sơn như vậy sẽ làm lộ mối quan hệ bí mật giữa chúng ta. Đánh cỏ động rắn, Đỗ đại ca làm vậy thật là không sáng suốt.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều nhúc nhích đầu, chẳng lẽ Khả Đạt Chí chỉ có thể chấp nhận đến mức đó thôi, làm sao có thể thuyết phục y tin rằng Đỗ Hưng chỉ là một kẻ vì lợi ích của bản thân mà bất chấp thủ đoạn. Bề ngoài tỏ ra hào khí ngút trời, nhưng âm thầm làm nhiều chuyện ác, có thể bán đứng bất cứ ai, kể cả y.

Khả Đạt Chí ngạc nhiên: “Tại sao ngập ngừng? Các người không phải nghi ngờ y đang bán đứng bọn ta cho Hứa Khai Sơn chứ? Y sẽ không làm chuyện này đâu.”

Khấu Trọng cười khố: “Bởi vì sợ nói ra ý nghĩ này, lão ca sẽ không thể chấp nhận được.”

Khả Đạt Chí chung hứng, ánh tinh quang trong mắt đại thịnh, nhìn Khấu Trọng với vẻ không vui, lắc đầu kiên quyết: “Ta biết Đỗ Hưng, y không bán đứng bằng hữu đâu.”

Giọng nói lãnh đạm mà khách sáo của Tôn Sương Hoa từ bên ngoài bình đài vọng vào: “Tú Phương tiểu thư xin mời ba vị ra gặp gỡ.”

Khấu Trọng và Khả Đạt Chí đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng không đồng ý với nhau về vấn đề Đỗ Hưng.

Từ Tử Lăng cười nói với Tôn Sương Hoa: “Tôn thị vệ trưởng cứ nói với Tú Phương tiểu thư chúng tôi sẽ ra ngay.”

Tôn Sương Hoa làm sao biết Khấu Trọng và Khả Đạt Chí đang căng thẳng, còn tưởng rằng kẻ địch gặp nhau, phát sinh xung đột, nói: “Mong Thiếu soái và Khả tướng quân nể mặt Tú Phương tiểu thư, tạm thời gác lại việc riêng, đợi tiệc xong hãy tính!”

Nói xong quay người ra ngoài trở lại.

Từ Tử Lăng lần đầu tiên cảm thấy nàng có sức hấp dẫn.

Khấu Trọng vỗ vai Khả Đạt Chí, cười nói: “Vậy đêm nay Khả huynh khỏi cần phải giúp chúng tôi, bởi vì ta sợ sẽ tổn thương tình cảm giữa Khả huynh với Đỗ Hưng.”

Khả Đạt Chí biến sắc: “Huynh nghĩ ta là người thế nào, đã hứa rồi mà nuốt lời sao?”

Khấu Trọng hơi bực mình, nhíu mày: “Sao huynh không thể nghĩ về mặt tốt, ta chỉ nghĩ cho huynh nên mới mong huynh đừng xen vào việc này nữa. Làm phiền huynh thông báo với Đỗ Hưng, bọn ta không cần y giúp đỡ.”

Khả Đạt Chí nổi giận đùng đùng: “Có phải hai người cho rằng Khả Đạt Chí này cấu kết Đỗ Hưng hãm hại các người không?”

Từ Tử Lăng thấy hai người càng nói càng căng, đang định hòa giải thì có tiếng bước chân ở ngoài cửa vọng vào.

Ba người nhìn ra đều cảm thấy ngạc nhiên. Thì ra Hàn Triều An và Kim Chính Tông đã tới, bên cạnh họ là Phó Quân Tường.

- o O o -